

taget med indenlandsk Forbrugsbeskatning, at der maa stilles visse Krav til Virksomheder, for at man kan føre Kontrol. Jeg er, kan jeg forsikre ærede Medlemmer for, saa stemt som nogen for at lempe disse Kontrolbestemmelser saa meget som muligt og vil gerne medvirke dertil, for saa vidt det ikke gør Kontrollen illusorisk.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard var inde paa Ønsket om at skelne mellem Luksus og ikke Luksus indenfor Chokolade- og Sukkervaregruppen. Det tror jeg vil blive en uløselig Opgave. Naturligvis kan man tage op til Overvejelse det, som det ærede Medlem omtalte, særlige Regler for Kogechokolade. Det ærede Medlem henstillede, at man skulde kunne naa en Nedsættelse for Kogechokoladen derigennem, at man tog Kakaoen med. Naar jeg har fritaget Kakao og ikke Kogechokolade, ligger det ganske simpelt i, at Kakao ogsaa har hygiejniske Egenskaber og i høj Grad benyttes og foreskrives af Læger som et diætetisk Middel. Kakaoen er gaaet ind i det almindelige Forbrug som Morgendrik paa en ganske anden Maade end Kogechokolade; Kogechokoladen har i det almindelige Forbrug bevaret Fæst karakter. Kakao er derimod gaaet ind i Forbruget som almindelig Morgendrik (Modsigelse). Ja, det kan slet ikke benægtes; saaledes er det. Det er Grunden, hvorfor man har skelnet mellem Kakao og Kogechokolade, og jeg tror, at man kommer til at lade den Betragtning staa. Hvorledes man ellers vil kunne skelne mellem Luksus og ikke Luksus indenfor denne Gruppe, det forstaaer jeg i Øjeblikket ikke.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde i Anledning af Restaurationsskatten, at den skønneste Ting ved den indirekte Beskatning var det, at man ikke mærkede den. Ja, det kunde det ærede Medlem Hr. P. Munch ikke gaa ind paa, men jeg vil stille mig noget mere tolerant overfor denne Tanke, idet jeg vil sige, at Skatter er i sig selv saa yderst ubehagelige Ting, at det, at man ikke mærker dem, ikke kan være nogen Dadel ved dem. Men en mindre skøn Side ved den indirekte Beskatning er det, at den saa ofte giver Anledning til, at en meget stor Del af Skattens Udbytte ikke gaar i Statskassen, hvad der var Meningen med den, men i private Folks Lommer, og det er netop dette Hensyn, der har gjort, at jeg har indrettet Skatten, som jeg har gjort det. Jeg er ikke blind for, at denne Skat, som i Forvejen kan være upopulær nok, ikke bliver mere populær ved, at Folk, hver Gang de spiser paa en Restauration, skal se paa Regningen;

at der er føjet dette Beløb til. Det er ikke noget, der er egnet til at faa denne Skat til at glide bedre ned. Jeg ved, at jeg har udsat mig for, at man skænker mig en mindre venlig Tanke, naar man betaler sin Regning, men jeg har udsat mig for det for at gøre Byrden for Publikum mindre, for at skaane Folk for foruden at betale til Statskassen det, den behøver, tillige at give en ekstra Tilgift til en Restauratør. Thi hvorfor i Alverden skulde en Restauratør, naar man lod det være en almindelig Omsætningssskat, ikke behandle denne, som handlende og Restauratøren behandler alle andre Skatter? Det er ikke sagt til deres Forklejnelse, det er en ganske naturlig Ting, at de maa tage Avance af Skatten; de skal staa i Forskud for den, de skal svare til den; det er da ganske naturligt, at de tager deres Avance af den ogsaa. Og det vilde de ogsaa gøre af denne Skat, hvis det blev en almindelig Omsætningsafgift. Publikum vilde altsaa faa en Skat at svare, som var en. Del større end den, der vil blive svaret nu. Saa er Spørgsmaalet: Hvad skal man lægge mest Vægt paa enten den Følelse af Ubefag, det volder at se Beløbet opført og vide, at man betaler denne Skat, eller den reelt efter min Mening større Ulempe, der er ved i Virkeligheden at betale en højere Skat? Jeg har haft let ved at tage mit Standpunkt i den Henseende. Jeg vil hellere have, at man skal bande mig, hver Gang man betaler en Restaurationsregning, end at Folk skal betale mere, end de behøvede at betale. Nu kan det jo gerne være, at — ikke det ærede Medlem Hr. Korsgaard, men det ærede Medlem Hr. Wilmann vilde svare: Ja, det kommer man udmærket over, for saa maa vi have en Lov om Avancebegrænsning, og saa maa de Regler, der skal gælde om Avancebegrænsning, forhindre, at noget saadant sker. Men er der noget Omraade, hvor Bestræbelserne fra det offentlige Side for at skabe Avancebegrænsning har spillet Fallit, turde det netop være paa dette Omraade, overfor Restaurationer og Kafeer, saa den Vej tror jeg vil blive ufarbar. Lad mig gentage, jeg har ikke misforstaaet det ærede Medlem Hr. Korsgaard; jeg ved godt, at han vilde ikke anbefale den Vej.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch har jeg allerede svaret gennem forskellige af de Bemærkninger, jeg har gjort. Det ærede Medlem vilde se den smukke Tendens i disse Lovforslag, at alt, hvad der er ud over det strengt fornødne, skal forbeholdes de velhavende. Ja, det er virkelig en smuk Etikette, det ærede Medlem her har sat